

„Soča“ izhaja vsak petek in velja za pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
 Pol leta „ 2.30
 Četrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanica“ se plačuje za navadno trisopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
 7 „ „ „ 2 „
 6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“ in na starem trgu. — v Trstu v tobakarnici „Via della caserma 60“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soča“ v Gorici v Mailing-ovi tiskarni, naročnina pa oskrbništvu „Soča“ Via del Giardino V Zoratti-jevi hiši II. nadstr.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglašje pri uredništvu.

Glasiloslovenskega političnega društva goriškega za branbo narodnih pravic.

Politični pregled.

Z DUNAJA. Nj. V. cesarica je 19. t. m. zvečer odpotovala v Irlando, kder se bo dalje časa mudila; cesar pa se odpravlja v Pešto in ostane tam, dokler bodo delegacije zborovale. — Slednjič nas je vendar nedeljska „Wiener-Zeitung“ raznenadila z imeni novih, ali bolje ponovljenih, ministrov. Razen kneza Auersperga in dr. Ungerja, katera sta se težkega bremena odločno branila, imenovani so zopet vsi poprejšnji ministri; nov je edini grof Taaffe kot minister notranjih opravil. Naš ljubljenc dr. Stremayer bode predsedoval ministertvu, zraven tega ohrani pa žalibog tudi portefeulle za uk in bogočastje. — Za zdaj je torej ministerska kriza rešena; mogoče pa, da doživimo že letos drugo enako krizo, katera se vtegne vse drugače rešiti. — Vsakakor se je nadejati, da bode grof Taaffe pravično vodil prihodnje volitve za državni zbor in da ne bode pod njim onega vladnega pritiska, kateri učinja, da je državni zbor vse drugo, samo ljudski zastopne. — Grof Taaffe se je rodil l. 1833 in je študiral skupaj s cesarjem. To odlikovanje so imeli zraven njega samo grof Clam-Martinič, Coronini in Bombelles. Zdaj je uže tretjo pot minister. — Knez Auersperg je imenovan za predsednika najvišjega računišča, dr. Unger pa se vrača v privatno življenje odlikovan z velekrížem Leopoldovega reda.

V seji 18. februarja se je predstavljalo novo ministerstvo prvi krat poslanski zbornici. Stremayer je pri tej priliki izjavil, da bode njegova vlada skrbela in si prizadevala, da se parlamentarno delovanje ne pretrže in da preidejo funkcije sedanjega držav. zbora brez motenja v roke novoizvoljenega zbora. Vlada ima upravo za vestno objektivnostjo in trdno roko voditi; držav. zbor pa naj budget dovoli in one predloge reši, ki so z državnim proračunom v zvezi. Izvrševaje berlinsko pogodbo hoče Stremayer-jeva vlada skrbeti za največjo varčnost na vse strani, ogibati se kolikor mogoče vsake nevarnosti kake državno-pravne zmešnjave in novih žrtev. — V ustavovernih listih beremo različne sodbe o tej izjavi — a vse se skoro strinjajo v tem, da se posnema iz nje provizoričnost sedanje vlade. — Poslanska zbornica nadaljuje ali prav za prav končuje svoje delovanje; delegaciji ste pa sklicani na 27. t. m. v Budapest. —

Beremo, da pride zopet srebren denar na dan. Banka bode nekda bankovce po 1 gl. in po 5 gld. polagoma nazaj potegnila in namesto njih srebro izdala. Uže dobivajo podružnice avstro-ogerske banke polne sodčke srebrnjakov, da ž njimi izplačujejo.

Cesar je rumunsko deputacijo, ki se je prišla pritožiti zastran pomadjarjenja rumunskih šol, prav prijazno sprejel in jej obetal, da se hoče na nje želje ozirati. To pa je tako razjarilo Madjare, da ščujejo zdaj v svojih listih na najnesramnejši način zoper Rumunce.

Iz Broda se poroča, da je tam zdravje slabo, posebno vročinska bolezen in krč pobirata ljudi prav naglo. Delavcev prihaja še vedno od

vseh strani mnogo; vendar pa niso vsi enako srečni, da bi koj dobre zasluske dobili, ker je delo na mnogih krajih bodi prenehalo, bodi končano. — Dogovori mej Avstrijo in Turčijo zaradi zasedanja Novega Pazarja so nekda uže skoro dognani: — Marcija meseca vtegne naša armada vmarširati v Sandžakat.

IZ RUSIJE. — Vladni list je 15. t. m. objavil cesarjevo pismo, ki naznanja, da je mir s Turčijo za trdno sklenjen in vsa armada poklicana domov. Posameznih točk mirovne pogodbe je 12, med njimi najvažnejše so te le: Določbe miru svetoštetfanskega, ki po berlinski pogodbi niso bile spremenjene, ostanejo v veljavi; — razen odstopljenih dežel plača Turčija vojne odškodnine 802 milijona in 500.000 frankov, razen tega 26 milijonov in 750.000 frankov odškodnine ruskim podložnikom v Turčiji za vse, kar so med vojsko pretrpeli; potroški za turške vojne vjetnike na Ruskem se bodo pozneje določili po komisiji in morajo poplačani biti v 21 obrokih; — prebivalci Rusiji odstopljenih dežel imajo pravico odločiti sami, kake narodnosti hočejo biti; onim, kateri hočejo izseliti se v Turčijo, se dovoli obrok, v katerem lahko prodajo svoja posestva; če se pa v tem obroku ne izselijo, postanejo ruski podložniki; — osebe, ki so med vojsko služile nasprotniku, se na obeh straneh pomilostijo, ravno tako one, ki so bile novejši čas v Rumeliji zajete ali obsojene; — vse pogodbe, ki so bile med vojsko ustavljene, stopijo vnovič v veljavo. Turčija mora sama gledati na to, da se vsaka ruskim podložnim v Turčiji ugodna rzsodba izvrši. — Ta pogodba ima od obeh carov v 14 dneh zadobiti svoje potrjenje.

Razpor z Rumunijo je popolnoma poravnana. — Avstro-nemška zdravstvena komisija zboruje v Moskvi; — poročila o kugi so zadnje dni jako ugodna.

Spomenica

„Slovenskega literarnega društva na Dunaji.“

Ime slovensko tebi bodi,
 Ne srami ga, sramiti ga ne daj.
 Jos. Stritar.

Narodi imajo svoje zaklade in ideale. Največi zaklad vsakemu narodu je njegov jezik in hrepenenje po popolnosti jezikovi njegov prvi ideal. Namen našemu društvu bode bližati se temu idealu.

S knjigami, pisanimi v materinem jeziku ustvarjajo si narodi svoje literature, ki so najlepša pričra njih duševnega življenja in glavno poroštvo narodnemu obstoju. Najlepša svetinja vsakemu narodu je njegov materin jezik, ker vanj izliva narod svoje najsvetejše misli in najplemenitejša čustva; kako bi tedaj ne bil namen plemeniti, hrepeneti po lepoti svojega materinega jezika in jo pospeševati; in kedò more tajiti, da ni naša prva in najsvetejša dolžnost, čistiti si jezik in ga plemeniti, dokler je še v svojem prvem cvetu kakor naš, da se bode krepko in zdravo razvijal do svoje konečne popolnosti.

Vsakemu bitju je treba skerbne odgoje, zlasti pa jeziku; zato bo tudi naša prva skerb materin jezik, saj je on vendar le edino in vse, kar ima Slovenec najlepšega in najsvetejšega.

Kakor znano literatura sploh obsega vsa duševna dela pisateljev posameznega naroda. K literaturi spada tudi tradicionalna literatura; to so narodne pesmi,

povesti i. t. d. Tradicionalna literatura nam kaže duševne zmožnosti in sploh kulturno omiko naroda. V pesmih, povestih nam razodeva narod, kako mu je serce plemenito, kaj mu je sveto, kaj ljubi in kaj sovraži, v njih nam razodeva svoje misli o Bogu, o svetu, sploh o socialnem življenji; v ugankah pa svojo modrost. Tega dragoga zaklada pri nas niso še vsega pobrali, zaradi tega bo naš prvi namen, da bomo nabiranje narodnega blaga začeli v prvi versti in ga pospeševali. Kader si narodno blago zberemo in ga izdamo na svetlobo, takrat še le bodemo videli, na kaki stopinji duševnega razvoja je naš narod. Vsi omikani narodi zbirajo ali so si že zbrali narodno blago, pri nas pa imamo na tem polji tako malo delavcev! Kako je naše narodno blago in koliko ga imamo, tega še sami ne vemo; skoro do danes še nismo čutili potrebe, seznaniti se najprej s tem, kar si je ustvaril naš narod sam. Gotovo da imamo dokaj lepoga še v današnji tradiciji, in kolikor imamo, bodi nam sveto; otmimo pogin u vsaj to, kar še živi v narodu in se širi iz ust do ust.

Narodno blago še le bode nam pokazalo pravo notranje življenje jezikovo. Na tej podlogi bodemo si utrdili in oplemenili literarni jezik na vse strani, da bo čist, pravičen in lep; le tako si ga bogatimo in videli bodemo, da je to edino prava pot, po kateri naj hodimo. Učenjaške preiskave se ujemajo z našimi namerami; zato smo mi popolnem prepričani, da je literarni jezik, osnovan na podlogi prostega narodnega jezika, edini porok za daljnji obstoj in notranjo vrednost njegovo. Jezika ne ustvarjajo jezikoslovci, ampak narod sam. Jezik si moramo razvijati po njegovih naravnih zakonih, če hočemo, da dosežemo njegovo organsko popolnost in lepoto.

Pri Slovencih pa so zaradi daljnega razvoja jezikovega ravno v sedanjem časi velike zmešnjave. Nekateri hočejo pustiti slovenščino in se poprijeti iz katerega koli namena ali dobička rajši kacega drugega slovanskega jezika; drugi pa mešajo domači jezik brez vsacega načela z drugimi slovanskimi jeziki in sicer takó, da ravno po tej poti bi moral naš jezik izgubiti svoj pravi, naravni značaj.

Vsak jezik je za se celota ter se mora razvijati po svojih lastnih zakonih, ne pa po kakih drugih, kateri niso primerni njegovemu organizmu. Po takem naj se razvija tudi slovenski jezik po svoje. Kakor ima do zdaj svojo zgodovino in v njej bolj ali manj naravno življenje, ravno tako mora se na dalje razvijati po svojih notranjih močeh. Samo taka pot ga privede do zaželene popolnosti. In dasi se tudi jezik mora zaradi lastnega življenja oddaljevati od svojih sorodnih bratovskih jezikov, vendar si ohrani vse one moči, ki so potrebne njegovemu daljnemu razvoju. In to je prvo. Zato se bomo mi potezali po takih načelih za milo slovenščino in bomo skerbili, da si pridobi in ohrani tudi za bodoče čase trdno in stanovitno življenje; veljavno, častno in dostojno mesto v naši literaturi.

Nihče nam ne sme izpodrivati naše mile slovenščine iz literature, ker z njeno smertjo umerl bi tudi narod slovenski. Zato si bomo prizadevali kolikor moči, kako bomo koristili slovanskemu jeziku in daljnemu krepkemu razvoju sedanje slovenske literature. In po omenjeni poti je tudi našega društva namen, vse, kar koli ovira naravni razvoj jezika, odstranjevati in pospeševati sé vso močjo naravno razvijanje jezikovo. In tako prizadevanje, kakor je potrebno in plemenito, ravno tako nam bode vedno sveto, ker bomo stanovitno zvesti svojim načelom.

Vse to, kar smo v kratkem povedali, je bil glavni vzrok, da smo si osnovali društvo; zlasti pa tudi zaradi tega, ker mnogi izmed odličnih rojakov tajé ta načela, vsaj na tihoma, če ne očitno, in ker ni razvidno iz duševnega gibanja in delovanja Slovencev, da so naša načela potrebna in edino prava za daljnje razvijanje naše literature. Za dosego narodne omike ne pripoznavamo slovenskega jezika ravno zaradi tega, ker je to naš materin jezik in ker je do sedaj on edini v slovenskem slovstvu, ampak zato, ker je naše

načelo osnovano na vedi: veda bo torej nas vodila, ona bode morda edina naša — zavézna, prijateljica in pospeševalnica našega svetega namena. Vendar pa z veseljem verjemo in upamo, da se bode množilo število mislečih rojakov, prepričanih za naša načela in vnetih za naravni razvoj jezika in literature slovenske.

Dopisi.

Iz Kobarida, 19. febr. (Izv. dop.) Zopet smo se enkrat prav dobro imeli. Čitalnica (?) nam je napravila pretek. nedeljo v Zganovih prostorih prav živahno narodno veselico, za katero nas je celó nebo zavidalo; hotelo nam je namreč z neprenehljivim dežjem, — katerega smo letos uže do grla siti — odvrniti ne samo naše prijazne tolminske in zveste bovške goste, ampak preplašiti celó domačine, ako bi se bili dali. A Kobaridci nismo take mevže, da bi se o takej priliki ustrašili še tako silnega lija in naši vrli sosede izpod Predela in Razorja se tudi ne zbojé zvonanje plehke mokrote, saj dobro vedo, da si jo pri nas lahko z okusno, močnejšo notranjo mokroto preženejo. Nabrli so se tedaj ti in uni vkljub najslabšemu vremenu v obilnem številu in nihče se menda ni kesal, da je prišel i da bi ne bil užil družega, nego smeje se do solz lovil iskro zdravega humora, katere je, kaj bi dejal? — kar izpod pazduhe vsipal duhoviti šaljivec g. P. v svojem govoru ob o. č. e. h. Da, smejali smo se, kolikor smo hoteli in še več, saj smo se morali. Gospodu P. se pa šaljivi govor zares prav dobro podá; on ne pretira, se ne spakuje kakor marsikateri hotel biti humorist, koji naslanja na „grimasse“ moč svojega doutipa, — ampak govori gladko, elegantno in dasi naglo, vendar razločno. Ta točka se je vsaj meni najbolj dopadala; a tudi igri „Brati ne zna“ in „Sam ne ve, kaj hoče“ so naši marljivi diletantje v občno zadovoljnost predstavljali. Prav rad bi se prikupil posebno zalim diletantinjam s tem, da bi to in uno posebno pohvalil; Bog ve, morda bi me v zahvalo na prihodnjem plesu osrečila s prvo mazurko ali polko; a mogoče je tudi, da se mi na opolzlem polji kritike spodrsne, kakor se mi je uže večkrat; da ne izberem pravega pohvalnega izraza, da katero kaj više povzdignem in drugo — če tudi nehoté — prehladno pogladim; po meni je potem! Zanimivo je sicer gledati, kedar se v sveti nevolji napenjajo rudeče šobice in navihava nježen nosek — a gorje lehkomišljenemu kritiku, ako se zameri rahločutni diletantinji — nikdar je več ne zasučé v prvi mazurki ali polki!

„Romarica“ je težka deklamacija; kedor jo hoče z uspehom omagati, potrebuje dobre šole in mnoge vaje. Gospodična G. ima sicer lepo sposobnost za deklamatoriko, simpatičen glas, dopadljivo kretanje, vendar bi se jej drznil svetovati, da se ne loti tako težkih deklamacij, katere niti ne segajo v razum navadnega občinstva, ako ni — posebno naglasanje — v ysem pravilno. Vižga no, neprevidnega kritika, je uže zašel na led! No, morda pa vendar ne bo prevelike zamere pri — izvrstni plesalki, s katero bi se človek sukal od mraka do zore. Petje je bilo lepo, vbrano, pa vendar ne tako živo kakor po navadi; pogrešali smo serpeniškega slavca in pevovodjeve roke. — Vendar pa naj moje opazke nikogar ne zapeljejo do krive sodbe, da beseda ni bila po vsem prav lepa in dostojna. Nikakor ne! Mariveč trdim, da se more redko katera čitalnica na Goriškem s takimi zabavami ponašati, kakoršna je bila naša; pa so tudi moči za to in tem se uže lahko kaj opazi. Same prazne pohvalne fraze po listih javljati — tudi ni nič. Lahko bi še popisal, kako smo po končani besedi veselo rajali do ranega jutra — pa svet se mi še danes vrti pred očmi in rajši se sam bavim s prijetnimi spomini, nego jih zatrobim v mrzel svet. K aklepu pa naj objavim dva pustna recepta, s katerima vtegnem vsem tistim vstreči, katere po plesih rada glava boli. Kedor se hoče te nadležnosti obvarovati, naj ne pije mej plesom ni piva, ni samega vina, ampak vinu naj pridno priliva gorke limonade. To je eden; drugi recept pa se glasi tako: če nimaš čaja, ali tudi če ga imaš, pa si ne maraš ž njim rahlih čutnic razdražiti, vzemi kuhane turšične (sirkove) vode, osoli jo dobro se sladkorjem, dodaj malo ruma in limonovega lupca — in pij, če hočeš, tudi deset kozarcev, dobro ti bode. Probatum est.

Iz Ajdovščine 20. febr. (Izv. dop.) Kakor je uže „Soča“ zadnjič omenila, snuje se pri nas delavsko društvo. Predpreteklo nedeljo ustanovil se je dotični odbor. G. Angelo Casagrande sprožil je lepo misel in je tudi stvari na čelu. Upati je, da se društvo vresniči in da bode imelo dober uspeh; kajti pridružili so se možaki, katerim ne manjka potrebnih zmožnosti, in potrebnega upliva na ljudstvo.

Ako se bode za pravi, blagi namen delalo in ako se voditeljem posreči, da premagajo vse težave, katere vtegné najbrže začetkoma lepemu početju zapreke delati — bo društvo živelo in sicer v veliko korist tukajšnjim delavcem; saj se temu stanu skore ne more slabše goditi, kakor se ravno adaj v Ajdovščini,

Vsak, kdor pozna korist in potrebo tacega društva, se mu tedaj gotovo radovoljno pridruži. Ker je tu obrtnija velika, zanašati se je, da bode tudi društvo veliko in mogočno, v kar Bog pomozí.

Iz Bovca 18. febr. (Izv. dop.) (Veselje in žalost-beseda in slovo.)

Letošnje novo leto nas je slabo obdarilo. Uže na prvi večer nam je telegraf naznanil, da je naš mnogospoštovani in vrli dekan imenovan za dekana v Sempetru.

Ta novica nas je tako osupnila, da smo jo celó za izmišljeno imeli, dokler se nismo prepričali, da je žalibog vendar le resnična.

Žalost velika je stiskala rodoljubom srce in v obče vsem po izgubi zelo spoštovane in v vsakem obziru hvalevredne in odlične osebe, od ktere ločiti se, je bilo zelo grenko. Naš čitalnični odbor je koj sklenil, napraviti vrlemu ustanovitelju bovške čitalnice na čast pred njegovim odhodom 9. t. m. besedo, kar se je tudi zgodilo. Ne bom tukaj na drobno popisaval besede, ktera se je v najlepšem redu versila, samo to trdim, da bovška čitalnica sme ponosna biti, da naša slov. reč v Bovcu tako izvrstno napreduje. Pri vsaki besedi vidimo nove moči, posebno gosp.ice, ki svojo nalogo kot dilatantije prav lepo brez strahu izvršujejo. Da narodna stvar v Bovcu tako dobro napreduje, gre pa v prvi vrsti hvala g. P. K. vatrene-mu dekanu in g. A. S. čitalničnemu predsedniku, ktera smatramo po vsej pravici kot prava stebra našega narodnega doma.

Koliko se je preljubljeni g. dekan za ustanovitev čitalnice trudil, je že v obče znano. In ko je bila ustanovljena, delal je vsepo in to ga je posebno veselilo. Mož je bil v svojem delovanju dosleden in vstrajen do svojega odhoda. Podpiral je narodno stvar materjalno in duševno. Naj večjo skrb, seveda je imel pa za cerkev, ktero je kaj lepo okinčal. V šoli je bil pravi pedagog. Delal je in spolnoval svojo dolžnost na vse strani svojega delokroga.

Ni čuda, da smo se težko od njega ločili. V ponedeljek pred njegovim odhodom so se mu poklonili duhovni bovške dekanije, v terek pa čitalničarji in pevci.

Duhovščina mu je pokazala, da ga ne samo spoštuje, ampak zares ljubi. Izrazila mu je svoje čutje hvaležnosti za ljubezen, prijaznost, kolegialnost, katere jej je vedno skazaval. Ohranila ga bode vedno v najblažem spominu.

Pevci in čitalničarji so mu terek svečer prepevali razne pesmi. — Čuditi se je, da petje tako hitro napreduje in prešinja posebno dekliške kroge. Hvala g. pevovodju! Za petjem so se verstili govori in napitnice v nepretrgani vrsti. G. dekan govori ex tempore da ga mora vsak občudovati. Tudi moram opomniti, da je mali 9. letni deček s tribojnim vencem v roki deklamoval in se g. dekanu zahvalil za prejete nauke, očaral nas je ta dečko. — G. učiteljica se je poslovila z lepim nagovorom v imenu učiteljstva od svojega nadzornika. Sledili so še govori, pa čas mi ne pripušča, da bi vse obširno popisal. Drugi dan v sredo popoldne je prišel ločitve britki čas. Sprejelo je gosp. dekana nad 50 oseb do Srpenice. Med spremljevalci so bili čitalničarji z vrlim predsednikom, starešinstvo z g. županom na čelu in pevci s pevovodjem. Ločiti se je bilo težko; ker zapustil nas je on, ki smo ga ljubili kakor lastnega očeta, koji je zapisan se zlatimi črkami v naših srcih.

Ko se rožce obleté,

Slavci žalostno molčé;

Se prijatli ločijo

Solzni jemljejo slovo.

Vpraša tužno naše srce:

Al se bomo vidli še?

Ker ločit, oj ločit mi rani srcé.

L.

Iz Trsta, 18. februarija. (Izv. dop.) (Novi ministri. — Predpust in naša čitalnica. — Volilno gibanje.) Vest, da imamo novo ministerstvo, se je tukaj sprejela jako hladnokrvno, kajti vse je prepričano, da tako ministerstvo brez stranke za seboj in brez odločnega programa, je le ministerstvo za veliko silo, ali prelazno ministerstvo, ki ne bode dolgo poslovalo. Največi nezmisel čital sem o tem ministerstvu v dunajskem listu, ki ga zove „Sparsamkeits-Ministerium“. Nij mogoče tajiti, da Avstrija potrebuje pred vsem takega štedljivega ministerstva, a sedanji uže predolgo poslujoči minister financ nam ne daje nobene posebne garancije v tem obziru. Res je, da živimo v dobi neverjetnih sprememb in „usupa“; toda logika dogodjajev nam daje upanje in, rekel bi skoro, neko gotovost, da se mora v Avstriji kmalo spremeniti dose-danja sistema, posebno pa sedanje popolnoma provizorično stanje, kajti osnovano je vse tako, da se mora Avstrija poprijeti svojega naravnega poklica, ali pa — — — Nij pa treba zibati se v iluzijah, ako rečemo in trdimo uže danes, da se Slovan nima bati prihodnosti; nij ga ministerstva na svetu, katero bi moglo dolgo vzdrževati to stanje. Istina je, da bode notranja preuravnava mnogo odvisna od bližnjih volitev v drž. abor; a ko bi se za te volitve ustavoverci

tudi še enkrat ojačili, nij misliti, da bodo še dolgo gospodarili, kakor so. Mi v Avstriji živeči Slovani pa moramo obračati zdaj oči na brate Čehé, ti so važen političen faktor in če smemo verjeti českim listom, zasukalo se bode še letos na Českem na drugo, boljšo stran, posebno pa, če bode vlada pri volitvah oštala objektivna. Torej stanje je tako, da se nam nij dosti bati; križem rok pa ne smemo držati, to je enkrat istina, kajti delavni narodi smejo poprijeti se tudi optimizma, mej tem ko je lenuhu naravno pristojen pesimizem.

Pa pustim politiko, katera se [boljše podaja na prvo stran, poprimem se raji dopisnikove naloga.

Lani sem vam uže poročal natančno o pred-pustnih veselicah, letos vam jih toraj nij treba toliko na drobno popisovati; naj samo omenim, da so letos pustne veselice še lepše in da jih je še več, nego lansko leto in da se letos v tem obziru tudi naša tržaška čitalnica posebno odlikuje. Krasen bil je posebno veliki ples zadnje sabote. Čitalnični prostori so bili prepolni; posebno odlikoval pa se je krasni spol, mej katerim so bile nekatere gospé in gospodične tako elegantno in dragoceno opravljene, da bi bile delale čast vsakemu aristokratskemu salonu. Kotiljon plesalo je okolo 80 parov, in vodja plesov, g. Trouvé, je izvršil tako lepe figure, da je društvo ves čas bilo jako židane volje in da je g. aranžer na koncu žel zaslužene ovacije. Šopkov in redov je kar deževalo, tako sicer da so nekatere dame dobile čez 30 lepih šopkov s kamelijami. Le en glas gre, da je bila ta veselica po mnogih letih najsjajniša v naši čitalnici. Odbor namerava zaradi tega napraviti še 2 predpustna plesa, in sicer 22. in 25. t. m. Nadejati se je pa, da bomo tudi v postu vživali nekoliko lepih večerov v čitalnici. Rojanska čitalnica tudi pridno pleše in prav tako imamo v okolici vsako nedeljo kako veselico. Jutre bo v mestu prvi korso in potem zadnje 3 dni predpusta zaporedoma.

A kmalo nehala bo kraljestvo princa karnevala, in nastopili bodo resni časi; vsa pozornost obrnila se bode zopet političnemu gibanju, kajti volitve za mestni zbor se bližajo. Avstrijska stranka napravila je uže volilni shod volilcev III. razreda in sklenilo se je, da se postavijo sami taki kandidatje, ki so volilci v tem razredu; mej njimi vtegne biti voljen tudi kak Slovenec. V II. razredu pa zmagajo gotovo lahoni, mej tem ko v I. in III. razredu vtegnejo prodreti večinoma zmerni elementi, če bo le kaj agitacije na pravem mestu in o pravem času.

Gledé okolice je pa odbor „Edinosti“ v terek sklenil potrebne pripravljavne korake. Po sklepu odbora bodo namreč v okolici sledeči volilni shodi: 2. marcija dopoldne v Skledju za I. okraj, istega dne popoldne pri lovcu za II. okraj, 9. marcija v Rojanu v čitalnici ob 3. uri popoldne za III. in IV. okraj in 16. marcija v Proseku za V. in VI. okraj. Pri teh volilnih shodih postavijo se kandidatje in upati je, da uže pri shodih pridemo do take sloge, da ne bode noben kandidat „Edinosti“ v nevarnosti pred demoralizovalnim rovanjem lahonov.

Iz tržaške okolice, 19. febr. (Izv. dop.) Sežanci imajo navadno smolo. In Nemeč pravi: „Wer Pech hat — stolpert im Grase, fällt auf den Rücken und bricht sich die Nase.“ Sicer nijso imeli Sežanci ravno take smole, da bi se jim bilo tako zgodilo; imajo pak le toliko smole, da kedar aranžirajo kako veselico — se nad njimi razsrdi Jupiter pluvius in pošilja jim obilne božje kapljice, ki se s priprostim izrazom „dež“ imenuje. No, — sicer nij bil ta dež za Sežance velika nesreča: Nulum sine auctoramento malum est — kajti k „ballu“ in skupni zabavi dne 15. t. m. nij prišlo zaradi slabega vremena dosta ptujcev, a sežanska „gospoda“ je bila skoro brez izjeme zastopana. Gospodje aranžerji so priskerbeli prav dobro tržaško godbo, ki je svirala v popolno zadovoljnost. G. vitez pl. Skaramanga je blagovoljno prepustil salon v njegovem hotelu „pri treh kronah“, katerega je njegov vrtnar izvrstno olišpal s beršljanom, rožami in drugimi lepotijami. Za to hvala, komur hvala! Ples je trajal do dneva — družega — dne. Vreme imamo uže več časa jako neugodno. Menda je Vešča „zacoprala“ vso naravo, ker Svarog je čisto slabe volje in prišel bo ob dobro ime, če mu Vesna kmali ne pride v cvetnej obleki na pomoč. Vederemol

P. S. A propos! Kakor sem poizvedel iz gotovega vira, se primorski slov. učitelji po pravici jako hudujejo nad dopisnikom iz Gorice ali Ljubljane v „Pressi“, ki Materijskega in Dolinske učitelje perfidno denuncira. Pa tudi neki dopisnik iz Trsta v „Pressi“ primorske učitelje žali rekši, da se za društveno delovanje nič ne brigajo in, da le jahajo „den nationalen Schimmel“. Mi, kolikor naše učitelje poznamo, menimo, da to nij res. Na ta dopis se nij nihče oglasil. Menimo pa, da primorski učitelji nočejo polemizirati; saj njih delovanje sodi narod. Sploh pa: „Der Thor rechtfertigt sich selbst, den Menschen rechtfertigen die Weisen.“ Klepetuljskemu dopisniku v „Pressi“ pa kličemo: Gnóthi seauton! Cnout.

Iz Ljubljane, 17. svečana. (Izv. dop.) (O potresu. — Krasen zimski dan.) V zadnji številki „Soče“ je mej domačimi stvarmi vest, da je bil pri Vas 12. t. m. popoldne ob 2 mali potres. Kaj pa tu? Sicer ne ob 2, nego 2 i 44 min. popold. bil je strašanski zemljotres, da so se hiše majale; trajal je okolo 8 sek. kozarec na mizi mi je plesal polko, steklenica mazurke i olovka i pero czárdás! To Vam je bilo ropotanje! Muzicirale so oknice, koje so žvenketale, kakor da bi bil zalučil težek kamen va-nje!

Ta dan je tudi v drugem oziru znamenit i vreden, da ga zabilježimo; čujte nezasišano novico: 12. t. m. je tukaj solnce sijalo, a ne samo sijalo, temveč gorko, jako gorko pripekalo herbe mnogih šetalcev v spomladanskih oblekah! Mari nij to kaj čudnega? Nij li dostojen dan, da si ga zapišemo i zaznamovamo v kroniko? — A le nikar ne dajte se prislepiti s temi besedami, dragi Primorci, da bi prišli na Kranjsko ozioroma v Ljubljano v letnej suknici, v pertenih hlačah i brez — „rentoka“ (marele, regendoha, kišebrana, dežnika, dežebrana itd.), ker saprabsko bi se opeharili i popraskali za ušesom videč i čuteč staro megleno Ljubljano, kojej od meseca oktobra ali novembra solnce ne pokaže jasnega lica do meseca marcija ali aprila; vedno se versté: megla, dež, sneg, mraz i to je periodično! Zatoj pa je tudi tu vse bolešno; kaj bi zlodja ne bilo? Tudi Vašega dopisnika kazalec desne roke je reumatičen, zato sem prisiljen prenehati s pisanjem, le še veselega Pusta Vam moram voščiti: dersajte pete hotel sem reči, podplate v njegovo čast i zveličanje na pepelnico sredo! S. D.

Domače stvari.

Poziv! P. n. gg. društvenikom vinorejskega društva za Brda: Vljudno se javljajo p. n. vsi gg. društveniki v letni redni občni zbor, ki bo 27. t. m. točno ob 10. predp. v prostorih Goriške čitalnice. Na dnevnem redu bo: 1. Letno poročilo po društvenih pravilih, 2. Razdelitev blizu 20,000 bilf žlahtnih trtnih plemen in sadnih drevesc. (Vsak društvenik dobi jih brez plačno in kajor sam ne pride, naj koga drugega pooblasti, da zanj sprejme njegov delež). 3. Posveti za prihodnje društveno delovanje. Častiti gg. duhovniki in slavna županstva po Brdih so prav vljudno naprošeni, da blagovolijo objaviti ta poziv. Odbor „vinorejskega društva za Brda“.

V Gorici 14. februarja 1879.

Predsednik:
Prof. Fr. Povše.

Kreditna operacija. Goriški mestni zastop je sklenil 500.000 gl. na posodo vzeti, da zjedini sedanje dolgove. Avstrijska kreditna družba za trgovino in obrt izda v ta namen 5000 obligacij po 100 gl. proti 6 odstotkom. Po razdolžitvenem načrtu se bo de vsako leto primerno številu obligacij po srečkanji izplačevalo tako, da se dolg v 45 letih popolnoma poravnava. Zdaj se stvar razpravlja pri deželnem odboru in ker bode menda že necej rešena—priobčimo kaj več o tem v prihodnji številki.

Maščevanje ljubezni. Zopet je v torek zasačila goriška policija dva sina „Italije irredente“ (neresene Italije) ter ja denila pod ključ. Izdala ju je zapuščena ljubica necega M.....; šla je k sodnji ter povedala, da je bil izneverjeni ljubček oni, ki je izdajalske plakate razširjal, njegov pomagač pa neki Brumat, brat sedanje ljubice M.....

Zaradi kuge (!) je ukazala italijanska vlada, da se imajo vsa pisma in druge pošiljatve na meji disinfezirati. Kdo ve, ali tudi naše italijančiče, ki prihajajo k pustnim zabavam v Videm, tamošnji „fratelli“ kaj kadijo zaradi kuge?

Dobrodelni koncerti. V hiši grofice Coroini so bili uže trije koncerti osnovani v podporo zapuščenim sirotam. Pravijo, da je bil mej veliko, odlično množico i prof Chambord navzoč.

Bolnišnica usmiljenih bratov vdobi novega prijorja v osebi g. nadzdravnika Ivan Sobel-ja, kateri je bil jako priljubljen ter spoštovan kot nadzdravnik v zlatej Pragi. Dobro nam došel!

Miroslav Hubmajer znani slovenski vodja ustašev, je odšel z slavnimi generalom Černajevim iz Niša v macedonske gore k posvetovanji zaradi bolgarskega vstanka ter pojde od tam v Sofijo.

Petindvajsetletnico cesarjeve poroke je sklenil tudi goriški mestni zastop praznovati. V ta namen je volil odbor štirih obč. očetov, kateri se bodo posvetovali in predlagali, kako naj se bo svečanost dostojno obhajala.—

Nenavadno. Tržaški slovano-sovražni „Il Citadino“ hvali, kako je bil minolo soboto krasen ples v „slavjanski čitalnici“ v Trstu. Kaj več bode gotovo poročal naš tamošnji dopisnik.

*) Besedo „rentok“ upotrebjavajo v severnej Rusiji; postala je iz nem. regendach.

Gospod Valentin Vidic †, c. k. računarški svetovalec v pokoji je nagloma umrl dne 17. t. m. zadet od mertvuda. Ranjki je bil vedno pošten, rodoljubljen mož ter podpiratelj narodnih podvzetij; zato pa mu je bila goriška narodna inteligenca hvaležna ter je spremenila pozemske ostanke do tihe gomile. Pevsko društvo „Slavec“, katerega ustanovnik je bil g. Vidic, zapelo mu je, kakor si je sam želel; „jamico tiho!“

Pustno oznanilo. Iz Ajdovščine smo prejeli in javljamo: Pustni torek ob 2. popoldne začne se v Ajdovščini navadna korsa; udeležilo se je bode, kakor se sliši, vse kar je le kolikaj živega. Preteklo leto vdeležilo se je 63 voz, letos jih bo še enkrat toliko. Konfetov se je prodalo lansko leto 11½ centov, letos so se tukajšnji kupci naročili uže na 22 centov; prodajali se bodo na treh krajih, to je, pri gospodu Dolencu, v štacuni gosp. Casagrande, in pri Ruscu.

Kdor ima čas in voz, naj ne zamudi tega dneva, da se ne bode kesal, kajti sv. Kurenta se more spodobno častiti.

Pustni odhor.

Vabilo k velikemu plesu, katerega napravi društvo „Edinost“ v Ajdovščini dne 23. februarja 1879 v svojih prostorih. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstopnina za gospode 1 gl. Vstopnice dobivajo se le proti izkazu tega vabila.

Odbor.

Rihenberška čitalnica napravi v nedeljo 23. t. m. veliko besedo s plesom.

Iz Solkana se nam piše: Da naša čitalnica še živi in se giblje, pokazala nam je preteklo nedeljo pri lepi plesni zabavi v svečano okinčani Verdikonovi dvorani. Vse je bilo živo in veselo in tem bolje se nam je dopadalo, ker je bil krog deležnikov omejen samo na društvenike in povabljene goste. To pa je tudi naši čitalnici v poseben ponos, da zamore tako lepo društvo skupaj spraviti. Mej plesom in večerjo so se razlegale narodne pesmi in tako smo rajali in se pošteno radovali pozno v jutro. O pustu tako; o postu pa se uže zdramimo tudi za kako besedo, pri kateri hočemo zopet pokazati, da

Neprestrašene krvi
Za naš rod navdušeni
Smo Solkanski fantje mi
Slavjani, Slavjani!

Bovško županstvo je prejelo od odišlega dekana pč. g. Petra Kobala ta le dopis:

Slavnemu županstvu v Bovcu.

Cast, komur gre čast, hvala: komur hvala.

Radostnim srcem zadostujem sladki dolžnosti svojega srca, da javno izrekam preserčno zahvalo prečastiti fari Vaši, občinskemu zastopu in sosebno tudi njegovemu načelniku, gosp. M. Jonka za ljubeznjiv in slovesen sprejem do Serpenice o mojem odhodu iz Bovške, naravno tako krasne doline. Večina občinskih in drugih veljavnih mož ste mi veselje storili in čast skazali, da ste me do Serpenice blagovoljno sprejeli, ter mi bolest ločitve olajšali. Kako gniljiva, a tudi kako težka je bila ločitev, — poslovitev kako prisrčna, to še sedaj občutim, in gotovo tudi Vi.

Vaša fara si je pri tej priložnosti sopeset osvetila svoje lice, javno pokazala, kako goreče ljubi svoje duhovne. Slava! trojna slava takej fari!

Prijetna dolžnost mi je tako farno javno pohvaliti kot izgledno v vdanosti in ljubezni do svojih dušnih pastirjev, da bode tudi moj naslednik zvedel, kako da mu bode fara v ljubezni vdana. A tudi zato, da bodo še Vaši potomci prihodnjih časov zvedeli, kako da ste Vi, njih pradedje svoje dušne pastirje ljubili in čislali, ter Vas zvesto v tih čednostih posnemali. Želim, da slavno županstvo to moje srčno, a revno izraženo zahvalo hrani v županijskem arhivu kot spominke svojega nekdanjega dušnega pastirja, da bodo Vaši potomci še v poznih časih čitali, kako da ste Vi svoje dušne pastirje ljubili in čislali.

Tudi bi bilo lepo in prav, da bi slavno županstvo imena vseh onih mož, kakor tudi gospej in gospic zapisati in zapisnik priložiti dalo, da bodo ti možje svojim otrokom, vnukom i. t. d. v izgled služili še v daljnih prihodnjih časih.

Presrčen pozdrav!

Vam hvaležno vdani
PET. KOBAL dek.

V St. Petru pri Gorici 17. febr. 1879.

Slavjanski almanah, katerega izdajo dunajski slavjanski dijaki, se marljivo tiska, a ker tiskanje potrebuje celih 7 tednov, izide stoprv v začetku marca. Obsegal bode na 24. polah osmerične velikosti sestavke v velikoruskem, maloruskem, češkem, slovačkem, slovenskem, hrvatsko-srbskem in bolgarskem jeziku. Za predplatnike velja do konca febr. še znižana cena 1 gl. 20 kr., pozneje v knjigotržtvu bode cena knjigi 1 gl. 60 kr. Naslov za naročevanje je: g. Todor Stefanović-Vilovski, Wien, VII. Burggasse 24.

Razne vesti.

Fr. Schuselka, urednik dobroglasnega, Slovonom prijaznega in vsem narodom pravičnega tednika „Reform“ je zdaj med boleznijo od protestantovske vere prestopil h katoliški.

Nesreča v osekem rudniku in Toplicah na Češkem. Dne 10. t. m. je delavec v osekem rudniku po naključni odperli močen vir vode, ki je takoj jama napolnila in se po vsem rudniku razširila. Izmed 100 delavcev, ki so bili takrat na delu, utonilo jih je 24, drugi so se rešili. Kapanje premoča je zdaj popolnoma prenehala in nad 1000 ljudi je brez dela in brez zaslužka. Voda še ni vpadla in tudi utonjenecv niso še dobili. Posebna komisija izuhtava, kako bi se dala voda odstraniti. — Brž po tej nesreči zgodila se je druga v Toplicah na Češkem; ker se je namreč voda razlila v rudnik, so tam vgasnili vreclj.

Kolika nesreča, ako se zopet; ne oživé. Po novejših poročilih zagotavljajo strokovnjaki, da bo vendar mogoče pomagati.

O nevarnosti kuge. Bernhard Beck, ki je bil ob času kuge pred tremi leti v Aziji, piše zdaj svoje mnenje v „N. fr. Pr.“ o tej bolezni, a govori povsem drugače, nego se je dozdej v obče pisalo. Iz tega pak, kar on piše, sledi, da so vsi kordoni in vse kvarentenje, ki se delajo proti razširjenju kuge, — nepotrebnj. Dr. Beck pravi: „Iz svojega izkustva moram izreči, da se kužna bolezen ne razširja po občevanju s kužnimi ljudmi, nego le po miazmatičnem potu ali po okuženem zraku. Ker pa kuga nij nalezljiva, prenesti je ne morejo na druge kraje niti živeče niti neživeče stvari. Močvirje, make, nižave ob rekah in jezerih, nesnaga in gniloba, to so kraji in uzroki, da se kuga vzgaja; a na te kraje in uzroke je tudi navezana, in sicer toliko časa, da vihar kužne miazme v zraku soboj odpod i zanesa tako daleč, do kamor vihar baš sega. Se ve da morejo od vetra zaneseni kužni miazmi, ako se je diha v se, — ali ako je vihar je v vodo zanesel, da so taka voda pije, prouzročiti isto bolezen, ko je na prvotnem mestu. Ako je pa kraj, kamor so bili ovi miazmi zaneseni, zdrav nejnajdejo hrane, da bi se razvijali, potem tudi bolezen le redko nastaja, a stalno se ne more nastaniti, še manj pak more nastati epidemična. Posamni slučajji kuge na takov način prikazavali so se tudi v Mezopotamiji po viharjih dneh v obližju, a vedno le na onih straneh, kamor je veter pihal, ne da bi bila okolico okužila. Večji del Evrope nij več ugoden za razširjenje kuge, odkar so se reke očistile in ker je ljudstvo v zdravstvenem obližju tako napredovalo, da ljubi snažnost, nadalje pa tudi valed napredka, ki se je dosegel v javnem zdravilstvu. Po mojih izkustvih je kuga le zlobna glenovica treslica, ki se združuje in nahaja ob mrzlem letnem času (izvemši izvenredni mraz) z vnetico žlez (pavk), ob gorkem času pa tudi brez pavk. Te oteklino žlez, imenovane kužne bole, ki pa največkrat se še ne prikazuje, pa tudi uže sredi meseca junija izginejo raz bolnega trupla, a na njih mesto stopi čista zlobna i tudi nezlobna glenovica treslica (Sumpffieber). Da kuga nij nalezljiva, dokazuje najbolj to, da sem doma zdravil 50 do 60 kužnih ljudi, ki so ali sami prišli, ali so jih pa prinesli k meni, a nikdo nij v hiši. [Kjer sem jaz bival, ali v sosednjih hišah obolel, mene je spremljalo, ko sem hodil zdraviti, vedno deset oseb, in sicer več mesecev jedni in isti poslanci občine, da so pomagali bolnim ter jim dajali zdravila. Kakor jaz, tako so se tudi oni vsedali na ležišče bolnikov, vzdigovali so je in preoblačili, in vendar nij nijeden izmed njih obolel. Golo truplo bolnikov preiskaval sem z rokama itd. Iz vsega tega pak sledi, da je kuga zlobna treslica, združena z oteklino žlez.“

Sl. N.

Tržno poročilo, firme Josip Pipan et Comp.
v Terstu dne 10. februarja.

V tem letošnjem prvem poročilu moramo pred vsem omeniti, da se stanje naše trgovine nij prav čisto nič izpremenilo, in da je vse tako, kakor smo zadnjič pravili. — Mogoče je pač, da nam kuga še nekoliko oslabša promet in kupčijo, kajti naš lep lazaret, ki nij uže dolgo imel nobenega posla, odprl se je vsem tistim ladijam, ki dohajajo iz Levanta. Nadejati pa se je, da ta namera ne bode dolgo trpela. Kar se tiče kupčije, nij zdaj prav nobenega prometa z notranjimi deželami, ker vsi notranji trgovci založili so se zaradi povišanja carine v decembru z raznim blagom za par in več mesecev; naša kupčija omejena je na Dalmacijo in Istró, pa v nove avstrijske dežele. — Na spomlad obeča biti prav dosti posla v te dežele, zaradi česar smemo mi Tržčanje zadovoljni biti z okupacijo Bosne in Hercegovine. Sicer pa tudi to upanje ne zadostuje, ker zaupanje, ta steber trgovine, še zmirom peša. —

O raznem blagu poročamo pak sledeče:
Kava. — Vse baže v dobrem mnenju z nagibom k povišanju. — Kava Rio od 75 do 100 gold., Bahia od 80 do 85 gold, Santos od 90 do 105 gold.,

St. Domingo od 90 do 110 gold., Java od 105 do 110 gold., Malabar nat. od 100 do 110 gold., Ceylon nat. od 95 do 110 gold., Ceylon plant. od 132 do 156 gold., Perl 160 gold., Moka od 128 do 132 gold.

Sladka skorja od 65 do 70 gold., nageljnovi cvečiči od 200 do 210 gold., poper Singap. re od 44 1/2 do 45 gold., piment angleški od 68 do 70 gold.

Olje. — Ker so bile cene tega blaga jako nizke, so se našli mnogi kupci, vsled česar so cene poskočile v zadnjem času za 5 do 6%, pa so še zmirom primerno nizke. — Jedilno olje od 44 do 48 gold., namizno olje od 52 do 60 gold., bombažovo olje od 38 do 42 gold., laneno olje 40 gold., terpeninovo olje 90 gold.

Riž — prav po nizkih cenah, da skoro nižje ne morejo postati. — Italijanski riž od 19 do 23 gold., Raugon od 16 do 17 gold.

Mast in špeh. Na Angleškem so cene tega blaga v zadnjem času zopet poskočile za 2 do 3%, in se drže še zmirom prav trdno z nagibom k porastanju. — To vpliva tudi nekoliko na naš trg, vendar pa se tukaj primerno še prav dobro kupi. — Špeh v zabojih 12 do 14 komadov od 44 do 45 gold., 17 do 19 komadov od 42 do 43 gold., mast Bancroft prve vrste 47 gold., loj dalmatinski 45 gold., domači 46 gold.

Petrolij — jako po ceni, pa pri vsem tem dohaja malo naročeb na to blago; denes velja od 12 do 12 1/4 gold.

Domači pridelki — skoro vsak dan ceneji, ker nij kupcev in ker je na inostranskem naš domači fižol izpodrinilo blago iz Rusije in drugih črnomoških luk. — Suhe slive, posebno one na nov način sušene, so še precej obrajtane. — nov način sušenja priporočati je našim posestnikom, ker take slive, ki nemajo okusa po dimu, veljajo zmirom par goldinarjev več. Fižol rudeč 8 1/2 gold., bel 9 gold., koks 9 1/2 gold., bohinec 9 1/2 gold., zelen 8 1/2 gold., mešan od 7 1/2 do 8 gold., maslo od 78 do 80 gold., konoplje 22 gold., proso 11 gold., slive navadno sušene od 7 3/4 do 8 gold., na nov način sušene od 11 do 11 1/2 gold.

Javna zahvala.

Iskreno zahvalo izrekamo vsem onim blagim, kateri so spremljali našega nepozabljivega VALENTINA VIDICA na zadnjem potu.

V Gorici 22. febr. 1879.

ZALUJOČA RODBINA.

Dunajska borza.

	21 Feb.
Enotni drž. dolg v bankovcih	62 gl. 90 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	63 " 90 "
Zlata renta	75 " 55 "
1860 drž. posojilo	114 " 75 "
Akcije narodne banke	791 " — "
Kreditne akcije	224 " 20 "
London	116 " 80 "
Srebro	— " 31 "
Napol.	9 " 31 "
C. kr. cekini	5 " 53 "
Državne marke	

Čet. kr. izkl. priv. nepremc. d. dunajsko

občno mazilo za usnje

KAROL RUSS-OVO.

Od vis. c. k. ministerstva za deželno brambo preiskuan in pri c. k. vojski vpeljan ter priznan kot najboljši pripomoček za ohranitev usnja.

Solni, črevlji, usnja na kočijah, jermenje, naj je še tako trdo, suho, popocano, postane, za to se garrantuje, če se le enkrat namaže, volno, elastično, popolnoma nepremočljivo, temno-črno in svitlo in vedno trajno. To mazilo je brez duha, neskončno izdatno, ne zmurne nikdar, se nikdar ne zažalti; odstrani potrebo navadnega črnila za škornje in ne pomaže ni rok ni obleke. 1 škatlja na poskušajo po 50 kr., — 1 škatlja 1/4 klg. po 1 gl. — 1 škatlja 1 klg. po 3 gl.

To mazilo za usnje se naročuje istinito samo pri posestniku privilegije Karola Russ-u na Dunaji 1 Wallfischgasse 3. Zaloga pri gg. Giuseppe fu Francesco Dreossi Cervignano.

Nova štacuna na Travniku.

Podpisani uljudno naznanjam, da sem odperl na Travniku poleg vojašnice, svojo jako izborno ter dobro založeno štacuno jedinega in kolonijalnega blaga.

Moja največja skerb bode, p. t. svoje odjemalce vedno z najboljšim blagom ter po poštenu ceni postreči.

Odličnim spoštovanjem se priporoča
JOSIP KERŠEVANI.

Oglas družinam.

Dasiravno je colnina od kave, jako porasla, dobivajo se pri meni vendar vse sorte zmlete kave iz Terziške mehanične tvornice — po istih cenah, kakor poprej. In ta kava mora v resnici vsakemu vstrezati bodi glede cene, bodi glede dobrote.

Anton Mazzoli
V Gorici v gosposki ulici.

Važno naznanilo prečastiti duhovščini.

Moja umetna znajdba se ne boji konkurence.

Po dolgih in trudapolnih skušnjah posrečilo se mi je pozvedeti, kako se da po umetnem načinu očistiti in trajno ter bliskeče svitla narediti razna cerkvena oprava: medena, steklena, sreberna, posrebernjena, zlata in pozlačena; kako se olepšuje marmor in kako se ozaljšuje na platno slikane podobe.

Nadejam se, da bode prečast. duhovščina to neprecenljivo znajdbo — ki se je do zdaj težko pogrešala, radostno sprejela ter me z mnogimi naročili počastila. Posebno vtegne še to ugajati, da sem pripravljen na zahtevanje prečast. gospode duhovnike, pa tudi cerkvenike podučiti, kako se dotična dela opravljajo.

Vzel si bodem čast, da se s časoma pri prečast. duhovščini osebno oglašim.

Ako bi se mojega dela o priliki cerkvenih praznikov ali o posebnih svečanostih potrebovalo, postrežem prav rad in naglo.

O do sedaj končanih delih imam prav častna spričevala, katere sem vselej pripravljeno pokazati.

V Ajdovščini na novega leta dan 1879.

Tone Cajlar.

Oznanilo.

Prav prostorna, za štacuno ali drugo obrtnijo primerna hiša z vrtom v Šempasu se daje pod prav ugodnimi pogoji v najem.

Več o tem se izve pri uredništvu.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà) ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 10. marcija 1879 začela javna dražba (kant) nerešenih zastav IV. četrt leta 1877 t. j. tiste, ki so bile zastavljene meseca oktobra, novembra in decembra 1877.

V Gorici 6. februarija 1879.

Ravnatelj: D. Lovisoni.

Razglas gospodarjem.

Na vertu deželne kmetijske šole v Gorici je več tisoč žlahtnih sadnih drevesc (jabelka, hruške, češnje, breskve, marelice, orehi, pitani kostanj, pitani lešniki itd. raznoverstnih izvrstnih plemen) kakor tudi mnogo lepih gojzdnih drevesc (n. pr. lipa, javor, jesen, katalpa) na prodaj in sicer po zelo znižani ceni, popred 40, 50 in 60 soldov, sedaj 20, 30 in

najlepši cepljenci 40 kr. Tudi se dobivajo po nizki ceni sajenice lepih, slovečih francoskih špargeljnov, smukvice „Ananas“, malenci (frambois), rastline za lišp, kinč vrtov itd.

Kupci naj se nemudoma oglašé pri vrtnarju na vrtu, ali pa pri vodstvu slovenskega oddelka deželne kmetijske šole v Gorici.

Razpis

vincarske službe na Slapu.

Na deželni vino- in sadjerejski šoli na Slapu pri Vipavi je za oddati služba vincarja z letno plačo 300 gold., z brezplačnim stanovanjem, in z obestransko odpovedjo na 1/2 leta.

Vincar ima po navodu učiteljev učencem delo kazati, ter jih v praktičnih poskušnjah napeljevati.

Razum zmožnosti slovenskega jezika v govoru in pisanji je za to službo treba dokazati dovršeno ljudsko šolo in praktično skušenost v vino- in sadjereji.

Prošilci naj v svojih lastnoročno pisanih prošnjah povedo svojo starost z dostavkom, ali so oženjeni in koliko družine imajo ter naj s potrebnimi spričali obložene prošnje pošljejo,

do 2. marcija 1. 1879

deželnemu odboru Kranjskemu.

OD DEŽELNEGA ODBORA KRANJSKEGA
v Ljubljani 8. februarija 1879.

Wir empfehlen als Bestes und Preiswürdigstes

Die Regenmäntel, Wagendecken (Plachen), Bettelagen, Zelstoffe der k. k. pr. Fabrik

von M. J. Elsinger & Söhne in Wien, Neubau, Zollergasse 2.

Lieferanten des k. und k. Kriegsministeriums, Sr. Maj. Kriegsmarine, vieler Humanitätsanstalten, etc. etc.

„Solide Firmen als Vertreter erwünscht.“

Koristno naznanilo

prečast. duhovščini.

Tovarna za izdelovanje voščenih sveč lastnina Alojzija Bader-ja v Gorici, ki je bila odlikovana sé sreberno svetinjo pri razstavah v Gorici leta 1854. in v Trstu leta 1871., ravno tako s častnim diplomom pri svetovni razstavi v Monakovem l. 1855., v Parizu l. 1855. in na Dunaji l. 1873, z bronteno svetinjo na zadnji svetovni razstavi v Parizu l. 1878, priporoča svoje sveče iz čistega voska od čebel, katere lepo, mirno in počasi gorijo in prav nič ne kapajo, se ne kidajo in ne onečediijo altarja.

Cena jim je gl. 2.68 K.o sveče iz čistega voska od čebel I. vrste, katere priporočam visokočastiti duhovščini; gl. 2.33 K.o od II. vrste.

Priporoča tudi svoje sveče, ki se imenujejo voščene (zmes, Kunstwachs), katere so prav enake onim iz Beneške fabrike in kojih zaloga je v Korminu.

Take sveče ki se v Korminu prodajajo za voščene in plačujejo po gl. 2.40 prodaje podpisani po gl. 1.90 K.o.

Alojzij Bader.

Zalogo mojih sveč ima tudi Štefan Kralj bandar v Kanalu, Janez Sorč štacunar v Bovecu, Janez Goljevšček novi štacunar v Sežani.

Plačuje se ob koncu leta, ali pa 5 kr. odbitka pri kilo, ako se precej plača.